

Tahiri: On veli derecesinde

(Günün Tarihi: 3 Nisan 1977)

Risâle-i Nur'daki tabirle "Isparta Kahramanları"ndan biri olup 3 Nisan 1977'de Hakk'ın rahmetine kavuşan Tahirî Mutlu'yu henüz hayatta iken tanıma dersine-sohbetine katılma bahtiyarlığını yaşadım.

Kendisi, Cerrahpaşa yakınlarındaki Esekapı'da ikamet ediyorlardı. Biz de lise öğrencisi birkaç arkadaşla birlikte kaldığı yerdeki derse iştirak ettik. Tarih, 1975 yılının Mayıs'ı olsa gerektir.

Tahirî Mutlu, hakikaten vakur ve pek takvâli bir şahsiyet olduğu her halinden belliydi.

Ayrıca, bir tevafuk eseri olarak, o çok sevdiği ve yaşça kendisinden daha küçük olduğu halde hizmetine hürmet ettiği Zübeyir Gündüzalp'in vefatından (2 Nisan) ay-gün itibariyle bir gün sonra vefat etmiş oluyordu.

Şimdi, o müstesna insanı biraz daha yakından tanımaya çalışalım.

Tahirî Mutlu, 1900 senesinde Isparta'nın Atabey kasabasında doğdu.

Ailesi, dinî hassasiyete sahip olduğundan, onu mânevî değerlerin ön planda tutulduğu bir atmosfer içinde yetiştirmeye çalıştı.

Askerlik yaşı geldiğinde, Anadolu'da İstiklâl Harbi yaşanıyordu. Nitekim, kendisi de vatanî hizmetini Millî Mücadele saflarında yaparak gazilik unvanı ile madalyasını kazandı. Bilâhare, kendisine gazilik maaşı bağlandıysa da, o bu maaşı almayı uygun görmeyerek reddetti.

Tahirî Mutlu, 1943'te Denizli ve 1948'de Afyon hapisanelerinde yattı. Bunun dışında, 1958'de Ankara ve 1960'ta Isparta'da ayrıca hapis yattı. Ve fakat, çekmiş olduğu bütün bu çileli, eziyetli, meşakkatli muameleler, onu asla yıldırmadı; bilâkis, sadâkat ve gayretini daha da ziyadeleştirmeye birer vesile oldu.

En belirgin vasıflarından biri olarak "takvâda birinci" gelen Tahirî Mutlu, aynı zamanda "Nur fabrikası"nın da sahiplerinden mümtaz bir şahsiyettir.

Millî Mücadelenin gazilerinden olan Tahirî, Risâle-i Nur ile tanıştıktan sonra, bütün hayatını bu dâvâyâ hasretmiş ve bu daire içinde hizmet etmeyi hayatının en büyük gayesi haline getirmiş veli bir zât olduğu, onu yakından gören ve tanıyanlarda sağlam bir kanaat halini almıştır.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi, o zatı bizzat yakından görüp tanıdık. Daha sonraları, onun hayatını tahkik edip Nur hizmetindeki fedakârlığını tesbit ettikçe, ona karşı olan hürmet ve muhabbetimin kat be kat ziyadeleştiğini söyleyebilirim. Hakikaten, Nur havuzu içinde erimiş, fâni olmuş bir “Isparta kahramanı” idi.

Hele, onun 1942’de varını-yoğunu satarak İstanbul’a gidip Âyetü’l-Kübrâ Risâlesi’ni gizlice tabettirmesiyle hasıl olan azim neticeyi düşündükçe, hakikaten Tahirî Mutlu’yu Nur dairesinde erişilmesi neredeyse kâbil olmayan bir “manevî kahraman” yapmıştır.

Âyetü’l-Kübrâ Risâlesi’ni tâbettirmek için İstanbul’a giden Tahirî, o esnada Sahaflar Çarşısı’na giderek “Eski Said” dönemine ait bazı eserleri bulup satın alır. Lemeat, Hakikat Çekirdekleri, İşaratü’l-İcaz...

İstanbul dönüşü, önce İnebolu’ya, oradan da Kastamonu’ya giderek orada mecburî ikamete tâbi tutulan Bediüzzaman Hazretleri’ni ziyaret eder. Bu ziyaret ile alâkalı olarak şunları anlatır Tahirî Mutlu: “İstanbul’da 45 gün kadar kaldıktan sonra Kastamonu’da Üstad’ın ziyaretine gittim. Bastırdığım eserleri, İstanbul’da Sahaflar Çarşısı’nda bulduğum Lemeat v.s. götürdüm. Çok sevindi, Lemeat’ı Sözler’in arkasına yazdırdı. Dersler yaptı. O günkü sevinç içinde, bana Mevlânâ Halid Hazretleri’nin cübbesini giydirdi.”

Son olarak, Üstad Bediüzzaman’ın on veli derecesinde gördüğü talebesi Tahirî ve gelinlik çağında vefat eden kızı Hicret hakkındaki sözlerinden birini naklederek nihayet verelim: “Kahraman Tahirî’nin Nurcu masume, merhume, mübarek Hicret’i dünyadan Cennete hicret etmesi, hakikaten beni mahzun eyledi. Öyle bir Nur şakirdi ve masum taifesinin ehemmiyetli bir çalışkanı gitmesi, Nur hesabına da beni müteessir etti. İnşâallah, onun yerine çoklar girecek, yerini boş bırakmayacaklar.” (Emirdağ Lâhikası: 157)